

Proloog

Hij stond voor het raam van zijn flat en keek uit over de rivier. De ruwe golven hadden dezelfde grijstinten aangenomen als de wolken erboven en de najaarsstorm joeg hen steeds heftiger voort. De horizon was verdwenen; elke overgang van water naar lucht ontbrak. Hij huiverde en wendde zich af. Hij liep naar de thermostaat en drukte twee keer op het pijltje; twee graden erbij om het groeiend onbehagen af te wenden.

Het was nu drie maanden geleden dat hij dit appartement aan het Müllerhoofd had betrokken. Toen had hij van zomerse taferelen genoten: Spido-varende toeristen, luchtig geklede vrouwen die opfleurden door de warmte van de zon op hun blote rug, meeuwen die zwevend op de thermiek naar iets eetbaars speurden. Het zonnige gevoel van die eerste dagen had alle verwachtingen gekleurd. Een nieuw bestaan in een lichte flat aan een drukbevaren rivier, zonder Charlotte, zonder haast dagelijks afgedwongen concessies en oeverloze discussies over de meest futiele zaken. Op deze plek had een comfortabel en voorspoedig leven moeten beginnen.

Nu was het half oktober. Het herfstweer had zijn opgewektheid weggeregend; de verwachtingen waren in leugens overgegaan. Hij was vrij, maar voelde zich bekocht en somber. De regendruppels trokken grillige banen over de ruiten. Hij liep erheen, drukte zijn voorhoofd tegen het koude glas en tuurde naar buiten, de

ogen iets toegeknepen. In het geweld van de storm schoof een duwboot met vier bakken voorbij: daarbuiten bond een staaltje menselijk vernuft de strijd met de elementen aan! Het beeld boeide hem; er ging van dat schip iets onverzettelijks uit. Maar met het schouwspel sloop er ook iets anders zijn gedachten binnen, een vage notie van gevaar. Er kwam iets op hem af gekropen, nog buiten het bereik van zijn zintuigen, loerend op een kans om toe te slaan. Het stampende schip kondigde onheil aan; de rivier werd een maalstroom waaruit ontsnapping onmogelijk was.

Met een ruk trok hij zijn hoofd terug. Hij moest eruit! Naar buiten! Als hij dan uitgewaaid thuiskwam kon hij eindelijk zijn aandacht op die verdomde schoenendozen richten. Daar stonden ze, tegen elkaar op de salontafel. Gisteren had hij ze zo neergezet, vanuit de dwaze gedachte dat hij zichzelf zo geen keuze liet. Ze wilde de helft. De helft van hun vakanties, zwerftochten, reizen. *Neem de regie in handen, man*, dacht hij. *Nu*. Hij pakte een doos en schoof het deksel weg. *Je wilde haar niet meer. Wees consequent!* Hij deed met beide handen een willekeurige greep in de verzameling en smeed de foto's op de tafel. *At random*. Hij keek naar het wanordelijk resultaat, grijnsde en verliet de huiskamer. In de gangkast zocht hij naar de rubberen laarzen, zijn Ierse trui en het dikke jack. Daarna haastte hij zich de trappen af, bang dat er op weg naar beneden te veel tijd zou zijn om over

zijn heroïsche strijd tegen het hondenweer na te denken en het idee zou sneuvelen voor het realiteit werd.

De regen striemde zijn gezicht, de wind rukte vijandig aan zijn haar. Het stormde nog harder dan hij had ingeschat.

Natuurlijk was er niemand buiten; alleen een idioot als hij leverde zich over aan dit noodweer. Verderop stond een donkere Mercedes slordig bij de waterkant geparkeerd, met brandende lichten en ritmisch zwiepende ruitenwissers. Hij veegde de druppels van zijn voorhoofd en wendde zich al af toen hij in de uiterste hoek van zijn gezichtsveld iets zag bewegen. Vlakbij het water liep een gedaante, gekleed in een lange regenmantel die klapperde als een piratenvlag in de storm. Net toen hij zijn hoofd wegdraaide om zijn strijd tegen de wind voort te zetten maakte de figuur een afwerend gebaar, waarschijnlijk een reflex op een van de onvoorspelbare windvlagen. De gestalte verdween van de kade, met één rondmaaiende arm die de woelige wereld een haastige, halfslachtige afscheidsgroet leek te brengen.

Hoorde hij een autoportier dichtslaan?

‘Verdomme!’ riep hij gesmoord. Hij keek opzij en zag de achterlichten van de Mercedes verdwijnen in de regenvlagen. Hij holde naar de rand van de kade en klauwde zijn vingers om een meerpaal. Aanvankelijk zag hij in de diepte niets dan donker kolkend rivierwater, maar ineens kwam er een hoofd aan de oppervlakte, met lange haren die er als zwart wier omheen zwierden. Het

was een vrouw. Haar gezicht zag spierwit. Ze opende haar mond wijd en sloeg wild met één arm om zich heen, waardoor de donkere mantel loskwam en hij de schouderbandjes van een avondjurk gewaar werd. Toen verdween het hoofd opnieuw onder water.

Je hebt geen keus. Je kunt niet iemand voor je ogen laten verdrinken. Hij trok in één ruk het gewatteerde jack en de trui over zijn hoofd, trapte zijn laarzen uit en schopte alles opzij. Hij haalde een diepe teug lucht naar binnen, kneep de ogen dicht en sprong.

